

Een stormachtige relatie

Op een gegeven moment ontmoet Bob de Ruiter Marianne, een vrouw op wie hij verliefd wordt en met wie hij in een stormachtige relatie verzeild raakt. Stormachtig omdat Marianne een bipolaire stoornis heeft en bij tijd en wijle een grote zucht naar alcohol. Een relatie met alle met de stoornis samenhangende ups en downs, die incasseringsvermogen en loyaliteit van Bob danig op de proef stellen. Het verslag ervan toont hoe zwaar het kan zijn een partner te hebben die met mentale problemen kampt -hoe hardnekkig de liefde ook is.

We hadden een jaar verkering toen ik opperde om samen te gaan wonen. Marianne hield de boot af. 'We hebben nu allebei ons eigen flatje. Laten we ons leven niet in de war gooien. Het is goed zo.'

'Ja het is goed zo, maar het kan nog veel beter. Ik zou graag met jou onder één dak wonen. Dan hoeven we niet op zondagavond afscheid te nemen van elkaar en kunnen we maandagmorgen samen wakker worden.'

'Je vergeet dat ik niet sterk ben. Hoe zal het gaan als ik depressief word? Weet je wel dat ik dan helemaal niets meer kan? Mijn hersenen werken dan nauwelijks meer. Ik kan niet meer lezen, niet eens de krant.'

Ze keek me aan alsof ze er zeker van wilde zijn dat haar woorden tot me doordrongen. 'Het gaat erom dat ik somber word en niets meer kan. Op een gegeven moment kan ik niet eens meer lopen. Ik heb dan het gevoel dat ik in een ruimtepak zit en op een vreemde planeet ben aangekomen. Het enige dat ik dan nog wil, is in mijn bed liggen. Na hoeveel dagen, weken of maanden gaat dat jou vervelen?'

(p. 58)

Wat deed ze bij die tafel? Waarom schrok ze zo? Had ze soms alweer een glas achterovergeslagen? Dat zal toch niet waar zijn? Ik kan de gedachte toch niet van me afzetten. Als ik de kamer weer inloop zie ik haar nog net een leeg glas op tafel zetten. De bodem kleurt rood. Ik kijk haar aan. 'Het is negen uur in de ochtend' roep ik uit. Marianne put zich uit in excuses. Ze zal het echt nooit meer doen.

(p. 118)

Rond het middaguur krijg ik een mailtje van Marianne. 'Ik doe erg mijn best om niet weer in een gat te vallen. Maar ik merk dat er iets begint te gieren in mijn hoofd, terwijl ik me in mijzelf vastklamp. Het is heel moeilijk om mijn normale verstand erbij te houden. Door de enorme inspanning om erbij te blijven moet ik ook steeds overgeven.'

(p. 133)

Marianne begint te huilen. En het huilen wordt al gauw krijsen. Dikke tranen lopen over haar wangen. Tegenover mij zit een meisje van een jaar of vijf. Ik heb opeens erg met haar te doen. Ik trek haar bij me op schoot en houd haar stevig tegen me aan.

'Hoe kan ik het goed maken' vraag ik haar. 'Zal ik een bos bloemen voor je kopen?' 'Dat kan toch niet meer? De winkels zijn al dicht.' 'De pompstations niet, ik rijd er zo heen.' 'Wil je dat echt doen? Dat zou ik heel fijn vinden.' En dus rij ik even later de straat weer uit. Om bloemen te kopen..... In welke film ben ik nu weer beland?

(p. 141)

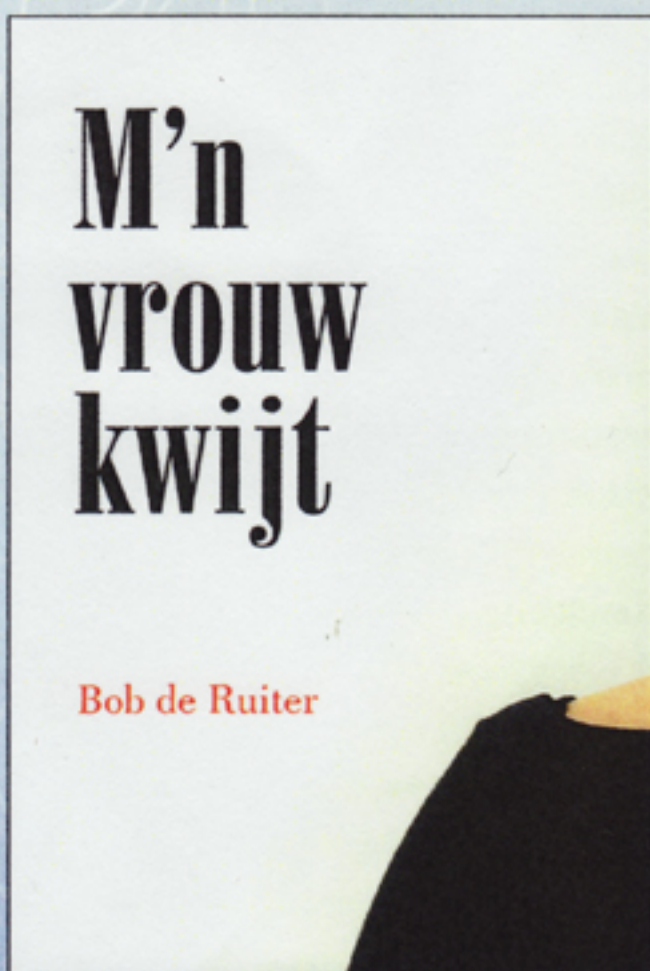
'Jij denkt dat je de enige bent die lijdt aan het gebrek aan intimiteit, maar ik ga er zowat aan kapot.'

Wat kan ik doen? Met haar praten? Nee, dat loopt steeds mis. Maar ik kan haar toch niet aan haar lot overlaten? Ik ga toch maar weer naar haar toe, maar beneden zit ze niet meer. Ze is al naar bed gegaan en kijkt versuft naar het plafond. Ik ga op mijn knieën naast haar bed zitten en zeg: 'ik vind het zelf ook heel naar Marianne, dat de kloof tussen ons zo groot is geworden. Het is erg jammer dat we niet meer goed met elkaar kunnen praten.'

Het is alsof ze weer wakker wordt. Haar ogen lichten op. Er verschijnt een frons op haar voorhoofd. 'Wat bedoel je? Bedoel je' - ze begint steeds duidelijker te articuleren - 'dat er met mij niet te praten valt? Ja dat bedoel je natuurlijk. Het ligt natuurlijk weer aan mij. Niet aan jou maar aan mij. Jij doet alles goed, ik doe alles fout.' Ze gaat rechtop in bed zitten. Met nog meer stemverheffing zegt ze: 'zo is het toch altijd?'

'Godallemachtig, nu blijkt wel hoe moeilijk het is om met jou te praten. Klootzak die je bent. Ik wist het wel hoor. Je moest nog even boven komen om ruzie te maken. Heb je nu je zin? Donder toch op alsjeblieft. Laat me slapen.'

(p. 153)

Mijn vrouw kwijt

Bob de Ruiter

Mets & Schilt Uitgevers

Amsterdam 2009

ISBN 978 90 533 0667 3

172 pagina's, € 18,00